

NIKOLAS SPARKS

Tragovi čuda

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Nicholas Sparks

COUNTING MIRACLES

Copyright © 2024 by Willow Holdings, Inc.
www.nicolassparks.com

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

Doktoru Eriku Kolinsu
On zna zašto.

*On čini stvari velike i neispitljive i divne, kojima nema broja.
Knjiga o Jovu, 9:10**

* Stari zavet, preveo Đura Daničić. (Prim. prev.)

PRVO POGLAVLJE

I

Mart 2023.

TANER HJUZ JE izašao na trem babine i dedine kuće pa zaključao vrata za sobom. U jednoj ruci je držao putnu torbu, a u drugoj platnenu zaštitnu vreću s odelom koje je nosio na babinoj sahrani pre pet nedelja.

Podigao je pogled i primetio usamljeni oblak, blistavobeo na jutarnjem suncu. Na Floridi će biti još jedan dan kao s razglednice, te je ponovo pomislio kako su baba i deda dobro izabrali mesto gde će se skrasiti. Pensakola je oduvek bio vojni gradić i mnogi veterani su se tu naselili posle penzionisanja. Pretpostavljao je da su se njegovi, a pogotovo deda, koji je bio vojni mehaničar, lepo uklopili.

Ostavio je ključ ispod saksije sa cvećem kako bi ga agent za nekretnine kasnije uzeo. Već su izneli nameštaj i zakazali krečenje, a agent je natuknuo da će se kuća brzo prodati. Taner je skoro čitav mesec sređivao stvari majčinih roditelja i razmišljao o poslednjim mesecima koje je proveo s bakom.

Poslednji put se osvrnuo; nedostajala mu je baka, nedostajao mu je deka. Oni su bili jedini roditelji koje je ikad imao jer je njegova majka umrla samo nekoliko trenutaka posle porođaja. Bilo mu je čudno što ih više nema i reč *siročće* delovala mu je

prikladno. Na kraju krajeva, za njega je majka postojala samo na fotografijama i donedavno nije znao ništa o svom biološkom ocu. Čutljivi kakvi su bili, majčini roditelji su bili nagovestili da ne znaju ko mu je otac i Taner je odavno zaključio da zapravo nije ni važno. Naravno, ponekad bi poželeo da je poznavao roditelje, ali odrastao je okružen ljubavlju i to je jedino što je bilo važno.

Potisnuo je te misli i krenuo prema svom automobilu, pomislivši kako izgleda *brzo* čak i dok je parkiran u prilazu. Kopija šelbija GT 500 KR *Revolodži karsa* iz 1968, crvena poput kandirane jabuke s belim prugama. Iako potpuno nov, izgledao je kao da je sišao s proizvodne trake pre više od jednog veka. Taj automobil je najekstravagantnija stvar koju je Taner sebi kupio i odmah je bio poželeo da je deda živ kako bi ga video. Obojica su voleli američke sportske automobile visokih performansi i, iako ovaj nije bio originalan, napravljen je da se vozi a ne da čami u garaži nekog kolekcionara, što je Taneru odgovaralo.

Ipak, na leto će svejedno završiti u garaži.

Taner je stavio torbu i odelo u prtljažnik pored kutije s uspomenu koje je uzeo iz kuće. Ranac ga je već čekao na suvozačkom sedištu. Motor je grleno zaurloao i Taner je pošao kroz grad, pored lanaca prodavnica i restorana brze hrane prema međudržavnom auto-putu. Pomislio je kako se Pensakola, ako se izuzme plaža, ne razlikuje mnogo od ostalih gradova u drugim državama koje je nedavno obišao. I dalje se navikavao na istovetnost većeg dela Sjedinjenih Američkih Država i pitao se hoće li ikad prestati da se oseća kao stranac u toj zemlji.

Dok je vozio, misli su mu skrenule na najvažnije životne događaje: mladost u desetak vojnih baza u Nemačkoj i Italiji, osnovna obuka u Fort Beningu u Džordžiji, gotovo decenija i po u vojsci. Brojne misije na Bliskom istoku, a kad se povukao iz službe, poslovi obezbeđivanja za Američku agenciju za međunarodni razvoj – svi odreda preko okeana.

A otada?

Uglavnom je ostao u pokretu, najviše zato što je znao samo za takav način života. Veći deo poslednje dve godine putovao je s jednog kraja zemlje na drugi. Napunio je telefon fotografijama nacionalnih parkova i spomenika dok se nalazio s prijateljima i, što je bilo važnije, obilazio porodice onih koji su preminuli. Sve u svemu, mogao je da navede dvadeset tri prijatelja koji su ubijeni ili su izvršili samoubistvo posle povlačenja iz službe. Mislio je da je ispravno da razgovara s njihovim udovicama i roditeljima. Činilo mu se da se time bliži odgovoru koji mu je potreban iako nije bio sasvim siguran kako glasi pitanje.

Iako je na njegovom spisku ostalo još porodica koje je nameravao da obiđe, prekinuo je putovanje u oktobru kad je saznao da su baki dani odbrojani. Premda su se redovno čuli i dopisivali, nije mu rekla da su joj pre nekoliko meseci otkrili terminalno plućno oboljenje. Pohitao je u Pensakolu, gde ju je zatekao poduprtu jastucima na krevetu pod nadzorom negovateljice. Prvo je primetio da izgleda sitnije nego što je sećao. Otežano je disala iako je imala masku s kiseonikom zbog koje je pričala usporeno i sažeto. Stomak mu se zgrčio pri pogledu na baku i narednih nekoliko meseci je ostao uz nju. Preuzeo je brigu o starici i često spavao na pomoćnom ležaju u njenoj sobi. Pravio joj je kalorične mlečne šejkove i pasirao hranu kako bi bila dovoljno mekana čak i za bebu, nežno joj četkao stanjenu kosu i stavljao melem na ispucale usne. Kad nije spavala posle podne, često joj je čitao poeziju Emili Dickinson dok je gledala kroz prozor.

Kako su nedelje prolazile, sve je teže pričala te je uglavnom on govorio. Pričao joj je o Velikom kanjonu, Grejslendu, o hotelu od leda u severnom Viskonsinu i desetini drugih mesta u nadi da će deliti njegovo oduševljenje, ali u pogledu joj je video veliku brigu. Kao da je poručivala: *Brinem što ću te ostaviti, život ti je nesređen*. Kad je pokušao da joj objasni da je u poslednje vreme putovao kako bi odao počast prijateljima bez kojih je ostao, odmahнула je glavom. „Potreban ti je... dom“,

prokrkljala je pre nego što ju je uhvatio dug napad kašlja. Kad je došla sebi, dala mu je znak da joj doda beležnicu i olovku s noćnog stočića. *Pronađi gde pripadaš i tu stvori dom*, našvrljala je.

Znajući da bi se razočarala zato što ne namerava da se skrasi uskoro, nije joj rekao da mu se javio Vins Tomas, stari prijatelj iz Agencije za međunarodni razvoj. Vins je trebalo ponovo da radi u Africi. Već su bili zajedno u Kamerunu i sad je rekao Taneru da mu je potreban zamenik koji poznaje tu zemlju i njenu politiku. Taner je prihvatio jer je tad mislio da je ta prilika povoljna koliko i bilo koja druga.

Sad je prvi put posle nekoliko meseci ponovo bio na međdržavnom auto-putu i ravnice severne Floride promicale su nalik mrlji. Nameravao je da obiđe najboljeg prijatelja Glenu Edvardsa i njegovu porodicu pa da produži do Ešboroa, u Severnoj Karolini. Pitao se šta li će tamo otkriti, i da li će išta otkriti.

Ešboro.

Baka je napisala ime tog gradića u beležnici pre nego što je pala u komu.

II

KAO I PENSAKOLA, istočna Severna Karolina je omiljeno odredište penzionisanih veterana, a Glen se tamo uzemljio kad je napustio Deltu – specijalne jedinice. Tamo je bio na čelu taktičkog centra za obuku policijskih i specijalnih vojnih jedinica iz cele zemlje. Sa svojom ženom Moli skućio se u Pajm Nol Šorsu, koji gleda na lagunu Boug, i podizao dvoje dece pretpubertetskog uzrasta. Kad je Taner izašao iz automobila, nije se iznenadio što ga je Glen s pivskom bocom već čekao na prednjem tremu; toliko toga su zajedno prošli dok su služili da su maltene mogli jedan drugom da čitaju misli.

Kuća se mogla podičiti visokim tavanicama i predivnim pogledom. Bila je pomalo neuredna kao i sve u kojima žive

porodice, s rancima natrpanim u uglovima i sportskom opremom blizu vrata. Kad deca nisu zahtevala Glenovu pažnju, žudela su za Tanerovom, pokazivala mu video-igre ili tražila da gleda film s njima. On je uživao u tome – uvek je voleo decu – a Moli, strpljiva i stalno nasmejana, odlično je uticala na Glena.

Proveo je tri porodična dana s njima. Išli su na plažu i u Akvarijum Severne Karoline, dok su uveče časkali pod zvezdanim baldahinom. Moli je uglavnom rano odlazila na spavanje i onda su Taner i Glen nasamo dugo razgovarali.

Prve večeri je pričao Glenu o svojim putovanjima i turističkim atrakcijama koje je video pre nego što je opisao posete porodicama prijatelja bez kojih je ostao. Glen je tad ćutao – i on je poznavao mnoge od njih – pa konačno priznao da on to ne bi mogao da radi.

„Ne znam ni šta bih im rekao.“

Taner je znao na šta misli – ni njemu nije uvek bilo lako, pogotovo kad je reč o samoubistvu. Na kraju su prešli na lakše teme. Ispričao mu je za predstojeći posao u Kamerunu i na kraju je govorio o poslednjim mesecima u Pensakoli. Pomenuo je i bakino iznenađujuće otkriće zbog kog će otputovati u Ešboro.

„Stani“, rekao je Glen kad je svario taj podatak. „Tek sad je to podelila s tobom?“

„Najpre sam mislio da ne zna šta priča, ali shvatio sam da je ozbiljna kad je to zabeležila.“

„Kako si se osetio zbog toga?“

„Zgranuto, valjda. Možda sam se čak malo i naljutio. Ipak, znam da je mislila da radi ono što je najbolje za mene time što je to prećutala. Kao da me je možda štitila od nečega. I... volim je. Oni su mi bili kao roditelji.“

Glen je skupio usne i nije rekao ništa. Međutim, poslednje večeri se vratio na to. „Razmišljao sam o onome što si mi rekao pre neko veče i moram priznati da sam malo zabrinut za tebe, Tane.“

„Misliš da grešim što ću otići u Ešboro?“

„Ne“, odgovorio je Glen. „Sasvim je normalno da te tvoja prošlost zanima. Dođavola, da meni neko kaže takvu bombastičnu vest, verovatno bih uradio isto. Ali brinem zbog tvog načina života otkako si dao otkaz. Mislim, razumem da si uzeo malo vremena da putuješ okolo, posećuješ prijatelje i tako to, shvatam i da si morao da se brineš o baki kad je bila bolesna. Ali povratak u Kamerun? Taj deo ne razumem. Čini mi se da odlazeš život umesto da ga živiš. Ili da čak ideš unazad. Mislim, nikad nisi imao svoju kuću, zar ne? Zar se nisi umorio od života u pokretu?“

Zvučiš kao moja baka, pomislio je Taner, ali je to zadržao za sebe. Samo je slegnuo ramenima. „Dopalo mi se tamo.“

„Shvatam.“ Glen je uzdahnuo. „Imaj na umu da će te posao čekati u mojoj firmi ako ikad odlučiš da se skrasiš. Možeš da živiš gde god hoćeš, sam bi pravio svoj raspored i imao priliku da ponovo radiš s nekim momcima iz Delte. Moli čak ima sestru koja je slobodna.“ Izvio je obrve i Taner je morao da se nasmeje.

„Hvala“, odgovorio je i otpio gutljaj piva.

„A u vezi s tvojom potragom...“

„Zar nisi upravo rekao da razumeš zašto me zanima?“

„Jesam. Samo sam se pitao je li ti palo na pamet da probaš s nekim sajtom za traženje članova porodica kao što je *23andMe*?“

„Pokušao sam sa svim sajtovima, ali nema nikoga osim dvoje dalekih – stvarno dalekih – rođaka u Ohaju i Kaliforniji. Mora da je porodica bila mala. Ali rado ću saslušati svaki predlog koji bi mogao da mi skрати mukotrpan posao.“

„Nemam drugi. Tvoj naum je svakako zastareo, ali ko zna? Tako su ljudi ranije tražili, zar ne? Možda ti se posreći.“

Taner je klimnuo glavom, ali ponovo se zapitao kolika je šansa da pronade nekoga ko je tamo živeo pre četrdeset godina, pogotovo kad su i ime i prezime toliko česti da ih ima na svakom koraku. Samo u Americi živi skoro dva miliona ljudi s tim prezimenom – izguglao je – a u Ešborou ih je više od sto.

Naravno, ako pretpostavimo da je u tom trenutku uopšte mogao da se uzda u bakino pamćenje. Drhtavam, jedva čitljivim škrabopisom je uspela da napiše samo

*Tvoj otac
Dejv Džonson
Ešboro, SK
Izvini*

III

VOŽNJA OD PAJN Nol Šorsa do Ešboroa trajala je četiri sata. Kad je ušao u grad, Taner se zaustavio ispred *Volmarta* da kupi mapu, beležnicu i olovke. Zatim je pronašao biblioteku. Od fine bibliotekarke je saznao da nemaju telefonske imenike iz sedamdesetih i osamdesetih godina prošlog veka, ali uspela je da iskopa jedan iz 1992. Moraće da posluži.

Sledeći korak je bio da pronađe oca, čoveka koga nikad nije video.

Raširio je mapu za stolom u čitaonici pa podelio grad na četiri kvadranta. Zatim je iz starog imenika prepisao imena i adrese svih Džonsona i približno obeležio lokacije na mapi. Služeći se ajfonom, uporedio je Džonsone iz svežih onlajn „belih strana“ sa starijim iz imenika, pa na mapi zaokružio podudaranja. Ako već mora da kuca na vrata, onda bi valjalo da to radi što je moguće efikasnije.

Nije uspeo da završi do kraja radnog vremena, što je značilo da će morati da se vrati u ponedeljak. Pomislio je da poseti i opštinu; izvodi iz katastra bi mogli da mu pomognu, ali i to će morati da čeka dok se ne završi vikend.

Pošto je ostavio stvari u *Hempton inu*, morao je da protegne noge pa se prošetao po centru. Prošao je pored antikvarnice,

cvećare i šačice butika u prizemlju kuća izgrađenih početkom prošlog veka. U samom centru se nalazio divan park i, iako se naoblačilo, staze su bile pune ljudi koji su šetali pse i gurali kolica s bebama. Prizor kao da ga je vratio u neko drugo doba i pokušao je da zamisli kako je izgledalo odrastanje u tom gradiću. Zapitao se jesu li se njegovi roditelji tu upoznali. Koliko je znao, baba i deda nikad nisu tu živeli pa kako su se onda putevi njegovog oca i majke ukrstili? Znajući da njegova baka nikad neće moći da odgovori na nova pitanja, poželeo je da je mogao da provede samo još malo vremena s njom.

Vratio se u hotel nedugo pošto su pale prve kapi kiše. Čitao je do večere, zaokupljen pacifičkim pozorištem za vreme Drugog svetskog rata i mislima o tome kako je savremeno ratovanje otada napredovalo, ali su pogubni uticaji na one koji ratuju ostali isti.

Kad mu je stomak zakrčao, na telefonu je potražio sportski kafe u kome bi večerao. Stigao je do *Kouča* i iznenadio se što je parkiralište puno. Morao je da napravi dva kruga dok nije našao slobodno mesto. Čim je otvorio vrata, dočekala ga je larma jer je nekoliko televizora treštalo i kafe je bio pun navijača koji su klicali. Kao kroz maglu setio se da je Glen pomenuo Martovsko ludilo, muški košarkaški turnir Nacionalnog sportskog studentskog saveza.

Dok se provlačio kroz gužvu, po navici je prelazio pogledom po licima i čitao govor tela ne bi li primetio nekog pijanog ili raspoloženog za kavgu. Oko visokog stola blizu šanka primetio je tri muškarca koja su verovatno bila naoružana. Svaki je imao prepoznatljivo ispupčenje na krstima, ali po njihovim frizurama i držanju zaključio je da su policajci ili šerifovi zamenici koji su izašli da se opuste posle radnog vremena. Ipak, izabrao je mesto za šankom odakle je mogao da ih drži na oku, baš kao i većinu ostalih gostiju. Stare navike teško umiru.

Kad ga je šanker napokon primetio, naručio je hamburger i točeno pivo. I meso i piće bili su lokalni i prijali su mu. Pošto je

šanker uzeo njegov prazan tanjir, odsutno je gledao utakmicu dok je završavao pivo. Otpio je gutljaj i tad je svetina iznenada zaurerala. Taner se nagoniski ukočio. Ekрани su reprizirali kako plejmejker daje trojku. Odahnuo je i tad je čuo drugi zvuk koji je odudarao.

Glas. Ženski glas.

„Rekla sam da me PUSTIŠ NA MIRU!“

Okrenuo se i ugledao devojkę tamnosmeđe kose. Stajala je pored separea i mučila se da istrgne ruku iz stiska mladića koji je nosio kačket naopako. Taner je izbrojao petoro klinaca – tri mladića i dve devojkę, uključujući brinetu – i video kako je konačno oslobodila ruku. Iako nije hteo da se meša, nije podnosio muškarce koji koriste fizičku snagu da zastraše žene. Ako je momak bude ponovo dirao, moraće da preduzme nešto.

Srećom, devojkę je odmarširala do ulaznih vrata. Njena plava drugarica je brzo šmugnula iz separea i pošla za njom, a mladići su prasnuli u smeh i dobacivali za njima.

Mamlazi.

Taner se ponovo okrenuo prema televizoru. Kad mu je ostalo samo nekoliko gutljaja, spustio je kriglu i spremio se da krene. Dok je oblaćio jaknu, pogled mu se zaustavio na separeu koji je malopre gledao. Primetio je da momak s kačketom – onaj koji je zgrabio devojkę za ruku – nije više za stolom iako su njegovi drugovi i dalje sedeli tamo.

Dođavola.

Požurio je kroz svetinu prema vratima. Kad je izašao iz kafea, prešao je pogledom po parkiralištu i ugledao momka s kačketom i dve devojkę blizu crnog terenca. Čak je i iz daljine bilo jasno da se ponovo raspravljaju. Mladić s kačketom je opet držao curu za ruku, ali ovog puta su njeni pokušaji da se oslobodi bili uzaludni. Taner je pošao prema njima.

„Je li sve u redu?“, doviknuo je.

Svi su se okrenuli prema njemu.

„Ko si ti, dođavola?“, zarezao je mladić, ali je nije pustio.

Taner je nastavio prema njima i zaustavio se tek nekoliko koraka dalje. „Pusti je.“

Pošto mladić nije reagovao, još više se približio. Osetio je kako se pomalaju nagoni stečeni obukom u Delti, a svi nervi se spremaju za akciju. „Neću da ponavljam“, rekao je ravnim glasom.

Mladić se kolebao još delić sekunde pa konačno pustio devojčinu ruku. „Samo sam pokušao da razgovaram sa svojom devojkom.“

„NISAM tvoja devojka“, uzviknu brineta iznenada. „Jednom smo izašli! Čak ne shvatam šta tražiš ovde!“

Taner se okrenuo prema njoj i video kako trlja ruku kao da je boli. „Želiš li da razgovaraš s njim?“

Pustila je ruku. „Ne“, odgovorila je tiho. „Samo hoću da idem kući.“

Taner je ponovo pogledao mladića u oči. „Veoma je jasna. Što se ne vratiš unutra pre nego što natovariš sebi nevolju na vrat?“

Mladić je zaustio da odgovori pa zaključio kako je pametnije da ćuti. Koraknuo je unazad pa se napokon okrenuo. Taner je gledao za njim. Kad je mladić ušao u kafe, ponovo se okrenuo prema devojci.

„Jesi li dobro?“

„Valjda“, promrmljala je, ne gledajući ga u oči.

„Biće joj dobro“, umešala se njena drugarica. „Mada niste morali da ga uplašite.“

Možda je tako, pomislio je Taner, *a možda i nije*. Naučio je da je bolje povrediti sujetu nego nešto drugo. Ali sad je gotovo. „Onda, laku noć.“ Klimnuo je glavom. „Pažljivo vozi.“

Otišao je do kraja parkirališta i pronašao svoj automobil. Kad se smestio iza volana, pažljivo je pošao niz red prema izlazu. Prošao je pored mesta na kome je razgovarao s troje mladih, ali devojke su otišle.

Shvativši da mora da pogleda putanju na telefonu, zaustavio je automobil i nagnuo se u stranu da ga izvuče iz zadnjeg džepa.

Utom je veliki crni terenac s njegove suvozačke strane iznenada punom brzinom krenuo unazad. Pre nego što je Taner stigao da reaguje, osetio je kako se zadnji deo njegovog automobila krivi u stranu, glava mu je poletela i čuo je zvuk gužvanja metala. I onda se jednako iznenadno završilo.

Ponovo je proradila obuka te je odmah proverio da nije povređen; ruke i noge su mu pokretne, ne krvari i nije povređen iako će ga vrat i leđa možda ujutru boleti.

Ali njegov automobil...

Duboko je udahnuo pa otvorio vrata. Iako je već sumnjao u najgore, nadao se da nije onako loše kao što bi se zaključilo po onome što je osetio i čuo. Prvo je pogledao prednji deo, a zatim je otišao pozadi i video da se zadnji branik toliko iskrivio da se naslonio na točak. Zadnje svetlo se razbilo, a prtljažnik se otvorio od udarca. Kad je pokušao da ga zatvori, ručica nije reagovala.

Moj automobil, rastužio se. Moj novi automobil...

Obuzeo ga je nalet besa i bio mu je potreban trenutak da shvati kako drugi vozač još nije izašao iz terenca. Bio je veliki – suburban. Taner je nekoliko puta duboko udahnuo da se smiri. Kad je konačno bio siguran da mu fitilj neće pući dok bude razgovarao sa čovekom, pošao je prema vozačkoj strani terenca koja je izgledala netaknuto. Utom su se otvorila vrata i pojavio se par mršavih drhtavih nogu. Taner se ukopao u mestu kad je shvatio da je pred njim ponovo brineta. Prebledela je, iskolačila oči i ispustila zagrcnut zvuk pre nego što je zaronila lice u šake i briznula u plač.

Pobogu! – pomislio je. *Tako ti je to kad hoćeš da budeš fin.*

Sačekao je trenutak pa još jedan. Zbog njenih godina i reakcije zaključio je da joj je to prvo čukanje, što je uvek stresno iskustvo. Napokon su suze presušile i rukavom je obrisala nos. Taner je skupio usne. Mislio je da bi podignut glas izazvao novi talas suza, a to je poslednje što je želeo.

„Hej, slušaj me“, rekao je istim odlučnim glasom kojim je malopre pričao s mladićem s kačketom. „Pre nego što predemo na ostalo, možeš li mi reći kako se zoveš?“

Bio joj je potreban trenutak da shvati šta ju je pitao. Podigla je glavu kao da pokušava da se koncentriše. „Mama će me ubiti“, rekla je.

Bože, smiluj se – pomislio je. Iako mu nije odgovorila na pitanje, protumačio je njenu izjavu kao znak da jasno razmišlja. „Moram da se uverim da nisi povređena. Možeš li da okreneš glavu s jedne strane na drugu, ovako? I da onda klimneš glavom ako možeš?“

Pokazao joj je kako i devojka je, posle trenutnog oklevanja, uradila isto što i on.

„Bole li te glava ili vrat? Imalo?“, pitao ju je.

„Ne“, odgovorila je, šmrknuvši.

„A ruke i noge? I leđa? Osećaš li bridenje, peckanje, bol ili utrnulost? Možeš li da se protegneš?“

Namrštila se pa napravila krug ramenima i izvila se u struku. „Dobro sam.“

„Imam iskustva s pružanjem prve pomoći, ali nisam lekar. Iako mi izgledaš nepovređeno, možda ne bi bilo loše da za svaki slučaj odeš na pregled.“

„Moja mama je doktorka“, odgovorila je rasejano.

Primetio je da joj ruke drhte pa je nastavio mirno da priča. „Parkiralište je privatni posed, tako da mislim da nema potrebe da zovemo policiju, ali možeš li mi dati svoju dozvolu, saobraćajnu i polisu osiguranja?“

„Policiju?“, prestravljeno je podigla glas.

„Upravo sam rekao kako nema potrebe da ih zovemo...“

„Sad mi nikad neće dozvoliti da imam svoja kola“, prekinula ga je.

Taner je podigao pogled prema nebu pa pokušao ponovo. „Molim te, možeš li da pronađeš ono što nam je potrebno? Saobraćajnu, vozačku i polisu osiguranja.“

Zatreptala je. „Ovo su mamina kola“, rekla je tek glasnije od šapata. „Ne znam gde je saobraćajna. Ni papiri za osiguranje.“

„Pokušaj u pregratku ili središnjoj konzoli.“

Devojka je izgledala izgubljeno, ali okrenula se i polako upuzala u terenac. Taner je telefonom napravio fotografije iz raznih uglova. Kad je devojka konačno izašla, pružila mu je saobraćajnu i njenu dozvolu.

„Ne mogu da nađem polisu osiguranja, ali moja mama verovatno zna gde je.“

Taner je okrenuo saobraćajnu i na poleđini video ime osiguravajućeg društva i broj polise. „Sve je ovde.“ Fotografisao je sve pa joj vratio isprave. Pošto ona očigledno nije imala predstavu šta da radi, izvadio je svoja dokumenta.

„Imaš li telefon?“

Devojka je zurila u oštećenje na automobilu. „Molim?“

„Uzmi telefon da fotografišeš moju vozačku, saobraćajnu i polisu osiguranja.“

„Istrošila mi se baterija.“

Naravno. Sam je uslikao svoja dokumenta. „Rekla si da je ovo terenac tvoje mame, zar ne? Poslaću fotografije sa svojim podacima i tebi i njoj.“ Stavio je prst na taster za pozivanje. „Mogu li dobiti vaše brojeve?“

„Možete li samo meni da ih pošaljete? Kako bih joj objasnila šta se desilo pre nego što joj stignu fotke s nepoznatog broja.“

Razmislio je o tome. „Važi“, složio se. „Poslaću ti ih, ali mogu li dobiti i njen broj? Za svaki slučaj?“

Dala mu je prvo svoj broj, a onda i majčin. Uneo ih je u imenik pa joj poslao fotografije. Kad je podigao pogled, video je da gricka usnu.

„Verovatno bi trebalo da pozoveš majku da dođe po tebe“, predložio je i ponudio joj svoj telefon. „Ruke ti se tresu, u šoku si i nisi u stanju da voziš.“

Zagledala se u telefon, ali nije ga uzela. „To su nam jedina kola.“

„A tvoja drugarica? Je li još tu?“

„Već je otišla.“

„A neko drugi? Možeš li da pozoveš nekog prijatelja?“

„Ne znam njihove brojeve.“

„Kako je moguće da ne znaš njihove brojeve?“

Zagledala se u njega kao da je glup. „U telefonu su mi, a upravo sam vam rekla da mi se baterija istrošila.“

Taner je zatvorio oči i pokušao da zamisli sebe kao Budu. „Dobro... Koliko daleko živiš? Hoćeš li da te odvezem kući tvojim terencem?“

Zagledala se u njega kao da pokušava da proceni može li da mu veruje.

„Mislim da bi to bilo u redu“, pristala je konačno. „Nije mnogo daleko.“

„Možeš li da vratiš vozilo na parking-mesto? Kako bismo ih razdvojili?“

„Ja?“

„Možda je bolje da ja to uradim. Jesu li ključevi unutra?“

Šmrknula je i mahnula prema terencu, što je Taner shvatio kao potvrđan odgovor. Srećom, motor se odmah upalio. Polako je vratio vozilo na mesto. Zatim je pregledao zadnji branik, ali je video samo nekoliko ogrebotina.

„Dobra vest je da je vaš automobil takoreći neoštećen“, rekao je i pokazao prstom. „Sačekaj ovde, važi? Samo ću parkirati svoje vozilo i odmah ću se vratiti.“

Taner je seo za volan i našao slobodno mesto u sledećem redu. Polako je vozio, štrecajući se zbog groznog zvuka grebanja metala o gumu. Iskrivljena hauba mu je zaklanjala pogled u retrovizoru.

Zapitao se hoće li morati da šlepaju automobil natrag na Floridu ili će moći da ga poprave tu, pa zaključio kako će ubrzo saznati. Zasad će odvesti devojkicu kući i nadati se da posle toga neće biti previše iznerviran da zaspi.

Vratio se do terenca i zatekao devojkicu naslonjenu na vozilo, tužnu, ali suvih očiju. Obišla je do suvozačevih vrata i ostavila

Tanera da sedne na vozačevo sedište. Kad se našao za volanom, pogledao je fotografiju njene vozačke dozvole u telefonu.

„Živiš li i dalje u Dogvud lejnu?“

Klimnula je glavom.

„S roditeljima?“

„Samo s mamom“, promrmljala je. „Razveli su se.“

Ukucao je adresu u telefon i otkrio da je udaljena samo osam minuta.

„Veži se“, rekao je pa pošao prema izlazu s parkirališta. Kad su izbili na ulicu, dobacio joj je pogled. Izgledala je kao zatvorenica koju vode na pogubljenje.

„Ti si Kejsi, jelda? Kejsi Kuper? Video sam u tvojoj vozačkoj.“ Klimnula je glavom te se predstavio. „Ja sam Taner Hjuž.“

„Drago mi je“, rekla je i načas ga pogledala u oči. „Žao mi je što morate da me vozite kući.“

„Sve je u redu.“

„I mnogo, mnogo, *mного* mi je žao što sam udarila vaša kola.“

I meni. Pokušao je da progovori glasom koji je njegova baka koristila. „Nezgode se dešavaju.“

„Zašto ste tako fini u vezi sa svim ovim?“

Razmislio je o tome. „Valjda se samo sećam da sam i ja nekad bio mlad.“

Načas je ćutala pa ga ponovo pogledala. „Moja drugarica je rekla da imate strava oči. Mislim, Kamila. Devojka koja je bila sa mnom.“

Govorili su mu da su neobične boje – lešnika ali ponekad zelene ili zlatne u zavisnosti od svetlosti. „Hvala.“

„Rekla je i da su vam tetovaže strava.“

Samo se osmehnuo na to.

Ona je začutala i zagledala se u noć. A onda je odmahнула glavom i tiho rekla: „Moja mama će se mnogo naljutiti. Samo će, kao, *odlepiti*.“

„Možda će joj biti potrebno malo vremena, ali proći će“, uverio ju je Taner. „Biće srećna što nisi povređena.“

Izgledala je kao da razmišlja o tome kad su skrenuli u zeleno predgrađe. Navodila ga je na skretanjima. Većina kuća je bila spratna s fasadom od opeke, oplatom od vinila i uredno potkresanim živim ogradama ispred prednjeg dvorišta.

„Ona tamo“, rekla je Kejsi konačno i pokazala na jarko osvetljenu kuću. Ispred vrata je bio mali trem s dve stolice za ljuljanje. Kad je skrenuo na prilaz, video je pokret iza kuhinjskog prozora.

Taner je ugasio motor, ali Kejsi kao da se nije žurilo da izađe.

„Hoćeš li da sačekam ovde? Dok ispričaš majci šta se desilo.“

„Možete li? Za slučaj da hoće da popriča s vama?“, pitala je.

„Naravno.“

Tad je konačno skupila hrabrost. Kad je Kejsi ušla u kuću, Taner je izašao iz terenca i naslonio se na vrata.

Približno pet minuta kasnije, iz kuće je izašla žena. Kejsi je išla za njom. *Njena mama*, pomislio je. Međutim, kad je načas zastala ispod svetiljke na tremu, uhvatio je sebe kako je pažljivije zagleda.

Na sebi je imala izbledele farmerke i jednostavnu belu etno-bluzu, a dugu smeđu kosu je vezala u neuredan konjski rep. Na prvi pogled je izgledala premlado da bude Kejsina majka. Široka odeća joj nije sakrila raskošne obline, ali kad je podigla ruku da skloni zalutali pramen tamne kose, učinilo mu se da vidi nesigurnost, kolebljivost koja je odavala ranije razočaranje ili možda kajanje. *Zbog čega?*, zapitao se.

Bio je to samo osećaj, nagonski blesak, ali dok ju je gledao kako se pribira i silazi s trema bosih nogu, s noktima lakiranim u crveno, uhvatio je sebe kako pomišlja: *Ova žena ima neku priču i želim da je čujem.*

DRUGO POGLAVLJE

I

POŠTO JE JOŠ jednom bezuspešno pokušala da dobije ćerku, Kejtlin Kuper je spustila telefon na radnu površinu i zagledala se kroz prozor iznad sudopere. Polumeseć se ugnezdio između oblaka i bacao srebrni sjaj na prednji travnjak te se dokono zapitala je li oluja prošla ili je samo posustala.

Nije ni važno, pomislila je. Pošto kola nisu tu, ona je tako reći vezana za kuću kakvo god da je vreme. Prešla je pogledom po kuhinji i osetila poznato nezadovoljstvo zato što će morati da pospremi posle večere. Umesto da prione na posao, posegnula je za vinskom čašom. Ostalo joj je još malo vina i otpila je gutljaj.

Verovatno bi mogla da zamoli Miča da pomogne – s devet godina je dovoljno veliki. Ali videla ga je kako u dnevnoj sobi sklapa Iks ving starfajtera iz *Ratova zvezda* kog mu je nešto ranije kupila u *Volmartu*, pa je odlučila da ga ne prekida. Uzela je to iz hira – najmanje mu treba još lego kocaka, ali pošto kupovina stvari deci ide naruku njenom bivšem, pomislila je kako bi i ona mogla da ubere nekoliko bodova umesto da uvek bude negativac. Uostalom, Mič zaslužuje povremena lepa iznenađenja. Dobar je đak i uvek veseo kod kuće, a bog zna da joj

je to potrebno iako ne veruje da će potrajati. I njegova starija sestra Kejsi je bila divna – mada tvrdoglava – kao mlađa. Iako je i dalje dobro dete, pubertet ju je od vedre, prijatne devojčice pretvorio u devojku koja joj je povremeno nepodnošljiva. Iako je, razume se, voli.

Ali ta *raspoloženja... te boje glasa...*

Kejtlin je znala da nije jedina koja se nosi s teškoćama podizanja deteta u tinejdžerskom dobu, ali nije joj bilo lakše zbog toga. Protekle dve godine, što se više trudila da pokaže roditeljsko razumevanje, Kejsi ju je više izazivala. Kao večeras, recimo.

Zar je tako teško jednom nedeljno večerati s porodicom? Redovni porodični obroci gotovo su nemogući preko nedelje zbog škole, domaćih zadataka i Kejsinih čirliiderskih treninga – kao i Kejtlininog radnog vremena. Ona prima pacijente i nedeljom uveče, tako da im ostaje samo jedan dan. Kejtlin je jasno da to nije uvek zgodno, ali ne očekuje od ćerke da sedi s njima celo veče. Tražila je samo jedan sat, od šest do sedam, ili čak od pet do šest, i onda bi Kejsi mogla da ide svojim putem.

A šta je ona uradila?

Bez pitanja je uzela stari suburban i onda nekoliko sati ignorisala majčine pozive i poruke. Verovatno je s drugaricom Kamilom, ali uvek postoji mogućnost da se iskrala kako bi se videla sa Džošom Litltonom, mladićem zbog koga je Kejtlin čula zvona za uzbunu u glavi. Kad je pre nekoliko nedelja došao po njenu ćerku, osetila je nešto *mutno* – nije mogla da nađe bolji izraz – u vezi s njim, te je odahnula kad ju je Kejsi kasnije uverila da je on ne zanima. Međutim, prošle nedelje je primetila da je nastavio da joj piše, ali pazila je da ne kaže ništa, znajući da bi Kejsi na majčino neodobravanje mogla da odgovori tako što će joj dati još veći povod za neodobravanje.

Dok je gledala kako je Mič gotovo naslonio naočare na list papira dok je pažljivo čitao uputstvo za sastavljanje lego kocaka, osetila je kako joj se srce blago steže. Znala je da se rastužio zato što njegova sestra nije došla. Lepo je proveo dan,

deo poslepodneva je bio sa Džasperom – finim starcem koji ga uči rezbarenju – i radovao se sutrašnjem odlasku u zoološki vrt. Ali obožava stariju sestru i nekoliko puta je pitao mogu li da odlože večeru dok Kejsi ne dođe. Kad je shvatio da se ona neće pojaviti, jedva da je progovorio. Kejtlin je pokušala da mu ublaži razočaranje i rekla kako ni ona nije volela da visi s majkom kad je bila tinejdžerka, ali on je samo slegnuo ramenima. Videla je da se osećao odbačeno.

Ponekad se pitala je li za Kejsino ponašanje zaslužan razvod. Imala je dvanaest godina kad su se rastavili i godine koje su sledile nisu bile lake ni za koga. Kejsi je otac nedostajao, a Mič ga je doživljavao kao superheroja. I Kejtlin je svojevremeno mislila da je imala sreće kad je birala muža. Džordž je bio pametan i vredan, a kao interventni kardiolog umeo je da ostane miran i u najnapetijim okolnostima. Svakog dana je spasavao živote i bio je dovoljno uspešan da je Kejtlin mogla da radi skraćeno dok su deca bila mala i zbog toga će mu uvek biti zahvalna.

I ne samo to, savršeno se uklapao u životne planove koje je napravila pre srednje škole i koji su joj sad izgledali strahovito naivni: *Uči da bi imala dobre ocene, upiši se na koledž pa na medicinu. Zabavljaj se s mladićima, ali nemoj ulaziti u ozbiljne veze pre dvadeset pete; posle toga upoznaj pametnog, pouzdanog čoveka, zaljubi se i udaj do tridesete. Rodi dvoje dece, lepo uredi kuću i otvori unosnu privatnu praksu dok istovremeno pomažeš ugroženim kategorijama društva, i živi srećno do kraja života.*

Toliko o tome, pogotovo o poslednjem delu. Iako je bila srećna što su jaka, a često i sveprožimajuća osećanja povezana s razvodom oslabila – i što je definitivno ostavila Džordža za sobom – bilo je trenutaka kad su joj nedostajali prisnost i mirni trenuci s partnerom. Poslednjih godina joj se život vrti oko posla i dece pa joj ne ostaje vremena ni za šta drugo – večeras je odličan primer toga. Ponovo je uzela telefon. Pozvala je Kejsi, čula kako se odmah uključila govorna pošta i osujećeno prekinula vezu. Otpila je poslednji gutljaj vina, izlila ostatak u

sudoperu pa počela da sprema kuhinju. Čim je završila, kroz prozor je videla farove; trenutak kasnije, skrenuli su na prilaz. Čula je poznato štekatanje motora i duboko uzdahnula, pomislivši *Konačno!*

Dok je izlazila iz kuhinje, razmišljala je kako da se postavi prema ovom kršenju pravila. Njena ćerka je kraljica opravdanja, ali Kejtlin zna da je vikanje, pa čak i samo podizanje glasa, tera da odgovara na isti način sve dok ne vrisne kako *mrzi što je ovde!*, pa odmaršira u svoju sobu. Međutim, pravila su pravila tako da će devojka morati da objasni svoje postupke.

„Kejsi se vratila!“, povikao je Mič. Stajao je ispred prednjeg prozora i gledao kroz zavese. „Ali ona ne vozi. Neko je s njom.“

„Molim?“ Kejsi ne bi smela nikome dozvoliti da vozi suburban. To je verovatno jedino pravilo koje nije nikad prekršila; ta cura obožava da vozi i nikad ne bi nikome dala ključeve, osim ako...

Kejtlin je osetila navalu gneva.

Osim ako nije pila, naravno.

Dok je marširala prema ulaznim vratima, ona su se odjednom otvorila i Kejsi je ušla. Bio je dovoljan samo jedan pogled na njeno lice s crvenim mrljama i unezverene oči da shvati kako joj je ćerka mnogo uzrujana.

Pre nego što je stigla da progovori, Kejsi je zatvorila vrata i briznula u plač. Ramena su joj se tresla. Kejtlin ju je privila u zagrljaj i ljutnja je iščilela dok je Kejsi jecala. Usred te navale osećanja, Kejtlin je primetila da se njena ćerka ne oseća na alkohol. To je dobro, pomislila je, iako nešto drugo očigledno debelo nije u redu.

II

BILO JE POTREBNO nekoliko trenutaka da Kejsi prestane da plače i ukratko ispriča šta se desilo: da je na parkiralištu udarila

automobil nekog čoveka, da joj je žao i da ne zna kako se to desilo. Kejtlin ju je odvela do kauča i naterala da duboko udahne nekoliko puta. Kejsi je izgledala kao čudo s crvenim očima i maskarom koja joj se slila niz obraze. Kejtlin se naterala da potisne ogorčenost.

„Samo da vidim jesam li dobro shvatila“, rekla je naposljetku. „Bila si kod *Kouča* s Kamilom i onda si udarila auto nekog čoveka dok si išla unazad na parkiralištu.“

Kejsi je klimnula glavom. „Nisam ga videla iza sebe. Ne znam zašto.“

„Jesi li povređena? Možeš li da klimaš glavom?“

„Već sam sve to uradila s njim.“

„Šta si uradila?“

„Te medicinske provere. Pregledao me je.“

„Pregledao te je?“

„Znaš na šta mislim.“ Kejsi je nestrpljivo odmahнула rukom. „Pobogu, mama, nije me pipkao ili tako nešto. I *dobro* sam. Rekao je da suburban nije oštećen.“

„Je li to sigurno?“

„Pogledala sam, mama. Ali možeš i ti da pogledaš ako mi ne veruješ.“

„Nije da ti ne verujem. I dalje pokušavam da shvatim šta se desilo, znaš?“

„Već sam ti ispričala.“ Kejsi je šmrknula. „Zar nisi slušala?“

Nisi pričala baš razumljivo, mila, a još ne znam celu priču. Ali nije to rekla, već je pitala: „Ko je sad s tobom? Kamila?“

„O, ne, drugi vozač. Tip koga sam udarila. Tetovirani. Predstavio se, ali zaboravila sam kako se zove.“

Tetovirani? Kejtlin je zatreptala. „Pustila si da te nepoznati tetovirani čovek doveze kući?“

„Ništa se loše nije desilo.“ Kejsi je prošla prstima kroz kosu pa počela da pretura po džepovima ne bi li našla gumicu.

„Zašto je on tu?“

„Mislio je da ne bi trebalo da vozim pošto sam uzrujana.“
Vezala je kosu u labav rep pa zaškiljala na majku.

„Shvataš li da nije trebalo to da radiš? Hoću reći, da uđeš u kola s njim.“

„U čemu je frka?“

U vezi s ulaskom u kola s nepoznatim muškarcem? Ma da, šta li bi moglo da pođe po zlu?

„Opasno je. Ne poznaješ ga.“

Slegnula je ramenima. „Deluje fino.“

Fino? „Pretpostavljam da bi onda trebalo da popričam s njim.“

Kad je Kejtlin ustala i pošla prema vratima, javio se Mič: „I ja hoću da idem.“

„Samo ostani sa sestrom, važi?“

„O, ne“, rekla je Kejsi odlučno. „Idem s tobom.“

„Zašto?“

„Da se uverim da nećeš odlepti.“

Bože, pomози mi, pomislila je Kejtlin i jedva se uzdržala da ne zakoluta očima.

Uključila je svetlo na tremu pa onda i sijalicu iznad garaže pre nego što je izašla. Kejsi ju je pratila u stopu. Nekoliko trenutaka je oklevala kako bi se pribrala, a onda je primetila čoveka naslonjenog na suburban. Ruke su mu bile pokrivene šarenim tetovažama. Mora da ih je čuo jer se ispravio kako bi se okrenuo prema njoj. Pogledi im se ukrstiše. Činilo joj se da veoma dugo samo zuri u nju kao da pokušava da je odgonetne. Ali kad se osmehnuo, osetila je kako je nešto u njoj zaigralo. Nije bila sigurna šta je očekivala, ali njegova pojava ju je iznenadila.

Bio je malo viši od proseka i očigledno u formi. Široka ramena su se isticala ispod jednostavne crne majice. Čak i pod jakim svetlom iznad garaže, primetila je neobičnu boju njegovih očiju. Visoke jagodice i oštra brada pravile su dramatične senke. Gusta, talasasta tamna kosa bila je kratko ošišana, gotovo vojnički, a primetila je i srebrni sjaj blizu njegovih ušiju.

Izbledele farmerke i mokasine izgledale su skupo, a iz osmeha su izbijali opuštenost i samopouzdanje. Uprkos tetovažama, mogao bi da bude programer, savetnik ili čak doktor poput nje i to je ne bi iznenadilo. Međutim...

Znala je da nije ništa od toga. Iz njegovog stava je odisala *spremnost*, gotovo sklupčana snaga. Ne, taj čovek ne sedi za radnim stolom niti se bakće brojevima ili prezentacijama u *Powerpointu*; njegovo puko fizičko prisustvo govorilo je nešto drugo.

„Mama!“, trgla ju je Kejsi. „Zašto si se samo ukopala tu?“

Ćerkin glas raspršio je čini i Kejtlin je konačno sišla s trema. Dok mu je prilazila, pogled mu je ostao prikovan za njen.

„Dobro več“, rekao je i pružio joj ruku. „Ja sam Taner Hjuž.“

Delić sekunde je gledala njegovu ruku pa zaključila da bi trebalo da bude učtiva.

„Kejtlin Kuper“, odgovorila je ravnim glasom. „Kejsi mi je rekla da ste se sudarili?“

„Udarila me je otpozadi na parkiralištu.“

„I mislili ste da je pametno da je dovezete kući? Samu? Iako je maloletnica?“

„Mama!“, zakukala je Kejsi. Kejtlin je videla da je prešao pogledom na njenu ćerku pa se ponovo zagledao u nju.

„Shvatam“, rekao je glasom punim razumevanja, ali ne i izvinjenja. „Da sam na vašem mestu, verovatno bih se i sam zabrinuo zbog toga. Ali nisam mislio ništa loše. Učinilo mi se da nije bezbedno da joj dozvolim da sedne za volan, a njena drugarica je već otišla. Dovezli smo se pravo ovamo.“

„Već sam ti sve to ispričala!“, progundala je Kejsi glasom iz kog je prštala užasnutost.

„U tom slučaju bi trebalo da vam zahvalim“, rekla je Kejtlin.

„Nema na čemu. I dobra vest je – pored toga što Kejsi nije povređena – da nema gotovo nikakve štete. Dođite da vidite.“

Otišao je iza suburbana. Dok je stigla, već je baterijskom lampom na telefonu obasjao branik.

„Ima samo nekoliko ogrebotina. I nisam primetio ništa čudno dok sam vozio.“

Morala je da se dobro zagleda kako bi razabrala ogrebotine mada to ne znači da nema oštećenja koja se ne vide. Odvešće se u servis ako primeti da nešto nije u redu.

„Šta je s vašim kolima?“, pitala je.

„To je već druga priča“, priznao je. Našao je fotografije pa joj pružio telefon. „Ima ih nekoliko, tako da slobodno listajte.“

Kejtlin je osetila kako su im se prsti očešali dok je prihvatila telefon. Prevukla je prstom u pogrešnu stranu i zagledala se u fotografiju na kojoj je Taner sedeo s lepo obučenim parom približno njegovih godina na tremu što gleda na vodu. Uхватила je sebe kako misli: *Prijatelji mu izgledaju fino i blago se osmehuju, tako da je i on verovatno normalan.*

Prekorila se što gura nos gde mu nije mesto pa prevukla prstom na drugu stranu i razrogačila oči. Njegov automobil je izgledao kao veoma skup, jak, oldtajmer iz šezdesetih, i popravka će verovatno koštati malo bogatstvo. Kad mu je vratila telefon, obuzeo ju je čudan osećaj da ju je gledao sa zanimanjem.

„Javiću svom osiguravajućem društvu šta se desilo. Jeste li uzeli sve potrebne podatke?“

„Jesam. Vaša ćerka je bila veoma predusretljiva.“

„O... pa... dobro“, promucala je, iznenađena što je Kejsi znala šta da radi. „Žao mi je zbog vaših kola. Znam da je i Kejsi žao.“

Vratio je telefon u zadnji džep. „Hvala, to mi znači.“ Pogledi su im se ponovo sreli i prošlo je nekoliko trenutaka dok konačno nije skrenula pogled. „Pa, to je to. Drago mi je što sam vas upoznao. I tebe, Kejsi.“

„Hvala što ste me dovezli kući“, rekla je Kejsi i mahnula.

„Nema na čemu.“ Okrenuo se i pošao prema stazi.

„Stanite!“, dobaci Kejtlin, zbunjena iznenadnim završetkom razgovora. „Kuda ćete?“

Okrenuo se prema njoj, ali nastavio je da hoda unatraske. „Natrag do svog hotela. Pozvaću vozilo preko *Ubera*. A ako nema nikoga, otići ću peške.“

Kejsi ju je munula u rebra. Kejtlin se okrenula i videla da je ćerka strelja pogledom kao da je pita: *zar ćeš ga stvarno pustiti da čeka boga pitaj koliko? Ili da ga pustiš da pešači?* Bio je potreban trenutak da shvati šta joj poručuje, ali onda je shvatila da je Kejsi u pravu.

„Gde ste odseli?“, doviknula je.

„U *Hempton inu*.“

„Mogu li da vas odvezem tamo?“ Podigla je glas kako bi bila sigurna da će je čuti.

Zastao je pre nego što je odgovorio. „Jeste li sigurni da vam nije teško?“, pitao je.

„To je najmanje što mogu da učinim.“ Iako je to stvarno mislila, shvatila je da se blago unervozila pri pomisli da će ostati sama s njim. „Sačekajte samo minut da obujem nešto i uzmem ključeve.“

„Ključevi su i dalje u držaču za čaše“, kazao je Taner.

Naravno, to ima smisla, pomislila je. „Kejsi, mila, donesi mi japanke iz predsoblja, hoćeš li?“ Kejsi je otrčala nazad u kuću, a Kejtlin je gledala kako se Taner vraća do suvozačkih vrata.

Kad se Kejsi vratila, Kejtlin je obula japanke i promrmljala: „Brzo se vraćam. Možeš li da pripaziš na Miča?“

„Ništa mu neće faliti“, odgovorila je Kejsi. Kejtlin je potisnula poriv da ponovi pitanje. Umesto toga, odsutno se zapitala kad je poslednji put bila u kolima s lepim muškarcem koga jedva poznaje. Možda na koledžu? U srednjoj školi? Nikad?

Pokušala je da razbistri glavu kad se smestila za volan. Upalila je motor pa oslušnula hoće li čuti lupkanje, mrvljenje ili grebanje dok je izlazila unazad, ali nije se čulo ništa. Taner je gledao kroz prozor.

„Jeste li poslom u gradu?“ , pitala je konačno.

„Ličnim poslom“, odgovorio je i okrenuo se prema njoj. Osmehnuo se, a ona je primetila da su mu zubi beli i ravni. „Da kojim slučajem ne poznajete nekog Dejva Džonsona? Nagađam da je u kasnim pedesetim ili ranim šezdesetim.“

Razmislila je. „Čini mi se da ne znam. Žao mi je.“

„U redu je. Nisam ni očekivao da ću ga lako naći.“

„Ne znate gde je?“

„Ne još.“

Dobacila mu je brz pogled. „Je li čovek u nevolji? Hoću reći, jurite li begunce od zakona ili tako nešto? Ili vam duguje novac?“

Prasnulo je u smeh. „Ne, ništa slično. Ne jurim begunce od zakona, ne radim u policiji i on mi ne duguje ništa. Ako ga pronađem, samo hoću da razgovaramo o nečemu što se odavno desilo, a uključuje moju porodicu. To je sve.“

Taj tajanstveni odgovor ju je zaintrigirao, ali znala je da je se to ne tiče. „Onda vam želim sreću u traganju.“

„Hvala.“ Okrenuo je gornji deo tela. „Kejsi je pomenula da ste doktorka?“

„Radim kao internistkinja u Ešborou.“

„Volite li to?“

„Šta? Doktorski poziv?“ Klimnuo je glavom, a ona je načas iskrivila glavu kao da ozbiljno razmišlja o njegovom pitanju. „Volim. Odmalena sam želela da budem doktorka.“ Izvila je obrvu. „A vi? Čime se bavite?“

„Gotovo ničim u poslednje vreme. Može se reći da sam ostavio sve za sobom pre tri godine.“

„Dobro“, rekla je jer nije bila sigurna kako da odgovori na takvu izjavu. „A šta ste radili pre toga?“

„Služio sam u vojsci četrnaest godina, od čega poslednju deceniju u Delti. A kad sam napustio službu, radio sam za USAID malo više od šest godina.“

„Oh“, promrsila je kako joj je otkrivao hronologiju svog života. Vojska objašnjava tetovaže i držanje, ali mislila je da joj neće otkriti pojedinosti o službi. Ne bi o tome pričao sa

neznankom, ili bar ne još, tako da je postavila logično pitanje: „Šta je USAID“?*

„To je federalna vladina agencija koja stranim zemljama pruža humanitarnu pomoć i podršku u razvoju. Pomaže da poboljšaju poljoprivredu, obrazovanje, infrastrukturu, javno zdravstvo i još mnogo toga.“

„Dakle, radili ste u Vašingtonu?“

„Nisam. Tamo je sedište, ali agencija ima misije širom sveta. Radio sam preko okeana za Odeljenje za bezbednost.“

Razmislila je o tome. „Smem li da pitam gde ili je to poverljivo?“

„Nije poverljivo. Postoje mesne kancelarije u stotinama zemalja, ali ja sam bio stacioniran u Kamerunu, u Obali Slo-novače i konačno na Haitiju.“

„Kako neko uopšte može da dobije takav posao? Jeste li diplomirali međunarodne odnose ili...“

„Ne, ništa slično“, odgovorio je. „Posle povlačenja iz službe, razgovarao sam sa svojim TAP savetnikom kako bih proključio šta bih voleo da radim. Nisam hteo da ostanem pri vojsci te mi je predložio USAID umesto toga.“

„Šta je TAP savetnik?“

„Izvinjavam se. Program pomoći pri tranziciji.** To je za veterane koji se vraćaju civilnom životu. U vojsci koristimo skraćenice.“

Klimnula je glavom, i dalje razmišljajući o onome što je malopre rekao. „Niste li mladi da biste pre tri godine prestali da radite?“

„Možda jesam“, odgovorio je. „Tad mi je to delovalo kao ispravna odluka.“

„A sad?“

„Više ne. U junu ću ponovo otići u Kamerun.“

* *United States Agency for International Development.* (Prim. prev.)

** *Transition Assistance Program.* (Prim. prev.)

„Da radite za USAID?“

„Ne, ovog puta za IRC.“ Kao da je predvideo njeno sledeće pitanje, dodao je: „Međunarodni spasilački komitet.“*

Pretpostavila je da to ima smisla. On je još mlad a troškovi-
ma nema kraja, što znači da se svaki odmor neminovno završi.

„Smem li da pitam koliko nameravate da ostanete u Ešborou?“

„Mislio sam da ostanem dok ne nađem čoveka koga tražim ili dok od potrage ne ispadne ništa. Sad mi je raspored pomalo neizvestan pošto moram da popravim automobil.“

Kejtlin je izgledala kao da ju je prekorio. „Zaista mi je žao zbog vaših kola. Na fotografijama izgledaju kao da im je mesto u muzeju. Bar su tako izgledala do večeras.“

„Nije oldtajmer“, uverio ju je. „Kopija je, stara samo nekoliko meseci.“ Ispričao joj je za *Revolodži kars*.

„Ne znam šta je gore. Da moja ćerka ošteti oldtajmer ili nov automobil.“

„Zasigurno znam da to drugo nije zabavno.“

Ležeran ton kojim je to rekao izmamio joj je osmeh i osetila je kako tek sad počinje da se opušta.

„I, jeste li oženjeni?“

„Ne, nikad se nisam ženio.“

„Imate li dece?“

„Ne, koliko ja znam.“

Nasmejala se, pomalo ošamućena iako nije znala zašto. „A odakle ste? Mislim, poreklom.“

„Iz Evrope, rekao je bih.“

Dobacila mu je znatiželjan pogled.

„Vojna porodica“, rekao je pa joj ukratko ispričao gde je sve živeo u mladosti.

„I gde je sad dom?“

Slegnuo je ramenima, gotovo kao da se izvinjava. „Nisam siguran kako da odgovorim na to.“

* *International Rescue Committee*. (Prim. prev.)